

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 10 oktober 2008 in
zaak nrs. 08/34175 en 08/34176 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 september 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van _____ (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 oktober 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 oktober 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

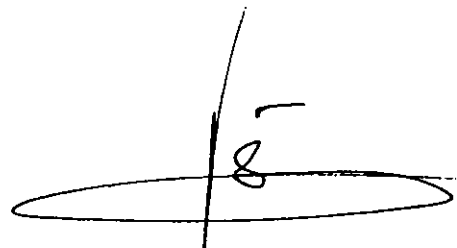
w.g. Vreken
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 november 2008

434-553.

Verzonden: 19 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
vreemdelingenkamer
voorzieningenrechter

11

Uitspraak

artikel 8:81 en 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 08/34176 (voorlopige voorziening)
AWB 08/34175 (beroep)

V.nr.:

inzake: geboren op: van Iraanse nationaliteit,
verblijvende in het detentiecentrum Zeist te Soesterberg, verzoeker,
gemachtigde: mr. S. Coenen, advocaat te Utrecht,

tegen: de staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. mr. C.D.V. Efstratiades, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 22 september 2008 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 21 september 2008 waarbij de aanvraag van verzoeker van 17 september 2008 om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Op diezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht uitzetting van verzoeker achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist.

2. Het verzoek om een voorlopige voorziening is behandeld ter zitting van 3 oktober 2008. Verzoeker is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. B.A. Palm, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig M. Rastegar als tolk in de Farsi taal. De voorzieningenrechter heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding wordt uitgegaan van de volgende feiten.

1. Verzoeker heeft op 4 augustus 2001 een asielaanvraag ingediend. Bij besluit van 29 maart 2002 is de aanvraag afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is op 25 augustus 2003 door deze rechtbank, zittingsplaats Leeuwarden, ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 7 november 2003 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) het daartegen ingestelde hoger beroep ongegrond verklaard.

2. Verzoeker is naar eigen zeggen op 2 of 3 maart 2005 Nederland binnengekomen en heeft zich op 31 oktober 2007 gemeld bij de korpschef van regionaal politiekorps Groningen. Op 12 december 2007 heeft verzoeker wederom aan asielaanvraag ingediend. Uit onderzoek in het kader van Eurodac is gebleken dat verzoeker in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend. Op grond van Verordening (EG) nr. 343/2003 hebben de Duitse autoriteiten laten weten dat zij verzoeker zullen terugnemen.

AWB 08/34176 en AWB 08/34175 inzake

2

Bij besluit van 7 april 2008 is de aanvraag van verzoeker afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is op 25 juli 2008 door deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak is op 28 augustus 2008 een verzetschrift ingediend.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker binnen 48 procedures in het aanmeldcentrum (AC) afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Awb.

Verzoekers eerdere asielaanvraag van 12 december 2007 is afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 omdat verzoeker op 19 januari 2005 een asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend. Verzoeker heeft aangevoerd dat een motie over de positie van Iraanse christenen is aangenomen door de Tweede Kamer. Verder heeft verzoeker aangevoerd dat een motie van dergelijke strekking in Duitsland niet bestaat. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij in Duitsland bij zijn asielaanvraag valse personalia en een onwaar asielrelaas naar voren heeft gebracht. Het voorgaande kan niet worden aangemerkt als nova. Afgezien van de omstandigheid dat verzoeker dit bij de eerdere aanvraag heeft ingebracht dan wel had kunnen inbrengen doet dit niet af aan de omstandigheid dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De stelling dat Duitsland ten onrechte heeft ingestemd met het terugnameverzoek en dat het akkoord van Duitsland onjuist is omdat Duitsland niet aan een inhoudelijke beoordeling van de daar ingediende aanvraag is toegekomen, kan niet worden aangemerkt als novum nu deze stelling in de vorige procedure is aangevoerd dan wel aangevoerd had kunnen worden. Nu de Duitse autoriteiten zich verantwoordelijk stellen voor de behandeling van het asielverzoek garanderen zij daarmee het asielverzoek in behandeling te nemen en inhoudelijk te beoordelen. Nederland is op grond van Verordening (EG) nr. 343/2003 niet verplicht het asielverzoek te behandelen en ziet daartoe ook geen aanleiding. Op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt ervan uitgegaan dat de lidstaten de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) naleeft tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Dergelijke aanwijzingen zijn niet aannemelijk gemaakt. De stelling dat verzoeker te vrezen heeft voor uitzetting door Duitsland naar Iran omdat Duitsland geen beleid kent inzake uit Iran afkomstige tot het christendom bekeerde moslims is niet nader onderbouwd.

2. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat verweerder de aanvraag, gelet op de vereiste zorgvuldigheid, niet binnen 48 procedures heeft kunnen afdoen. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft recht op toelating als vluchteling tot Nederland omdat hij in Iran te vrezen heeft voor vervolging. Subsidiar stelt verzoeker zich op het standpunt dat hij bij terugkeer te vrezen heeft voor een onmenselijke dan wel mensonterende behandeling. Duitsland heeft ten onrechte ingestemd met terugname van verzoeker. De hoofdregel is dat het eerste land waar asiel is gevraagd de asielaanvraag dient te beoordelen. Dat is Nederland. Als de Duitse autoriteiten zorgvuldig onderzoek hadden gedaan was verzoeker door hen uitgezet naar Nederland. Bovendien is Duitsland niet aan de inhoudelijke beoordeling toegekomen. Dat het voorgaande niet in de eerdere procedure naar voren is gebracht kan verzoeker niet worden verweten omdat hij afhankelijk was van zijn vorige gemachtigde. Nederland had van het recht de aanvraag te beoordelen gebruik moeten maken.

Op grond van het beleid maakt Nederland gebruik van de bevoegdheid de asielaanvraag zelf te behandelen bij concrete aanwijzingen dat de aanvraag berust op relevante feiten die bij de beslissing door de autoriteiten van het voor de behandeling verantwoordelijke land geen rol hebben gespeeld. Daarvan is in dit geval sprake. Verzoeker beroept zich op de bestaande Nederlandse regelgeving aangaande bekeerde Iraanse christenen, op de door de Tweede Kamer aangenomen motie over hier te lande bekeerde Iraanse christenen en op de inmiddels in Iran staatsrechtelijk geregelde wetgeving inzake afvalligen. Duitsland kent geen beleid inzake uit Iran afkomstige tot het christendom bekeerde

AWB 08/34176 en AWB 08/34175 inzake

3

christenen. Ten onrechte heeft verweerder zich daarvan niet vergewist. Verzoeker vreest voor indirect refoulement. Hoewel het niet tot een inhoudelijke beoordeling is gekomen, zal Duitsland een tweede asielaanvraag als een herhaalde aanvraag beschouwen. Verzoeker kan geen nova aanvoeren omdat zijn bekering en zijn land van herkomst al bij de eerste asielaanvraag naar voren zijn gebracht. Ten onrechte is geen rekening gehouden met de motie Anker van juli 2008 en met het feit dat afvalligheid in Iran inmiddels ook staatsrechtelijk is geregeld. Het valt verzoeker niet te verwijten dat hij dit niet in de voorafgaande procedure naar voren heeft gebracht. Hij was immers afhankelijk van zijn vorige gemachtigde.

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of er gegeven de spoedeisendheid van het verzoek aanleiding bestaat een voorlopige voorziening te treffen in die zin dat het besluit van verweerder om de uitzetting niet achterwege te laten wordt geschorst.
2. Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoeker is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.
3. De AC-procedure voorziet in afdoening van asiolverzoeken binnen 48 procesuren. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.
4. Ingevolge het bepaalde in het eerste lid van artikel 4:6 van de Awb is, indien na een geheel of gedeeltelijke afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Ingevolge het tweede lid kan, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.
Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS kan buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter worden voorgelegd. Artikel 8:1 van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 69 van de Vw 2000 verzet zich ertegen dat door het instellen van beroep tegen het besluit op een herhaalde aanvraag wordt bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit. Bij de beoordeling van het bestreden besluit van 23 september 2008 zal de voorzieningenrechter direct dienen te treden in de vraag of er zich na het onherroepelijk geworden besluit van 7 februari 2007 nieuw gebleken feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb hebben voorgedaan waarvan niet op voorhand is uitgesloten dat die kunnen afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat besluit rust. Nieuw gebleken feiten en omstandigheden zijn feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en daarom, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dit besluit rust.
Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:6 van de Awb ziet artikel 4:6 van de Awb niet op de situatie dat het recht wordt gewijzigd. Indien het voor de aanvraag relevante recht wordt gewijzigd, kan ook zonder dat sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden een nieuwe aanvraag worden ingediend, die op grond van de dan geldende bepalingen wordt beoordeeld.

AWB 08/34176 en AWB 08/34175 inzake

4

5. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder bij besluit van 7 april 2008 verzoekers asielaanvraag van 12 december 2008 heeft afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. De voorzieningenrechter stelt voorts vast dat in het door verzoeker tegen de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 25 juli 2008 ingestelde verzet nog geen uitspraak is gedaan door de rechtbank. De voorzieningenrechter overweegt dat de omstandigheid dat het eerdere besluit van 7 april 2008 nog niet onherroepelijk is geworden niet aan toepassing van artikel 4:6 van de Awb in de onderhavige procedure in de weg staat. In dit verband verwijst de voorzieningenrechter naar onder meer de uitspraak van de AbRS van 28 augustus 1997 (LJN ZF2887).

6. Verzoeker heeft in de onderhavige procedure een aantal documenten met betrekking tot zijn bekering tot het christendom overgelegd ter ondersteuning van de asielaanvraag. Voor zover deze dateren van voor het eerdere besluit van 7 april 2008, had verzoeker deze documenten eerder kunnen inbrengen en zijn deze documenten niet aan te merken als nova. De overgelegde verklaringen van derden die dateren van na het eerdere besluit zijn weliswaar nieuw, maar kunnen niet afdoen aan het besluit van 7 april 2008. Het gaat daarbij immers om steunverklaringen van particulieren, Welzijn Eindhoven en de Stichting Vluchtelingen in de Knel en om een verklaring van de Stichting Vluchteling als Naaste dat verzoeker medische ondersteuning heeft aangevraagd.

7. Verzoeker heeft in de onderhavige procedure primair aangevoerd dat Duitsland ten onrechte heeft ingestemd met terugname van verzoeker, nu Nederland als eerste land waar verzoeker asiel heeft aangevraagd verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Subsidiair heeft verzoeker aangevoerd dat Nederland van het recht de aanvraag te beoordelen gebruik had moeten maken. Ten eerste omdat er concrete aanwijzingen zijn dat de aanvraag berust op relevante feiten die bij de beslissing door de autoriteiten van het voor de behandeling verantwoordelijke land geen rol hebben gespeeld. Verzoeker beroept zich in dat verband op het bestaande Nederlandse beleid aangaande bekeerde Iraanse christenen, op de door de Tweede Kamer aangenomen motie over hier te lande bekeerde Iraanse christenen en op de inmiddels in Iran bestaande wetgeving inzake afvalligen. Ten tweede omdat zijn asielaanvraag in Duitsland als een herhaalde aanvraag zal worden aangemerkt, hij bij de eerste asielaanvraag al zijn bekering en land van herkomst heeft aangevoerd en hij dus gehouden zal zijn nova aan te voeren die er niet zijn. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is er echter geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden nu verzoeker het voorgaande al voorafgaande aan het eerdere besluit van 7 april 2008 heeft aangevoerd dan wel had kunnen en derhalve moeten aanvoeren. De stelling dat niet aan verzoeker kan worden verweten dat voornoemde gronden in de vorige procedure niet zijn aangevoerd omdat hij afhankelijk was van zijn vorige gemachtigde leidt niet tot een ander oordeel nu volgens vaste jurisprudentie van de AbRS de gevolgen van nalatigheid van een gemachtigde aan de door hem vertegenwoordigde rechtzoekende moeten worden toegerekend. In dit verband verwijst de voorzieningenrechter onder meer naar de uitspraak van de AbRS van 9 juli 2008 (LJN BD7528).

8. Verzoeker heeft zich verder op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de door de Tweede Kamer aangenomen motie van 4 juli 2008 over de positie van in Nederland tot het christendom bekeerde Iraniers. Deze motie kan echter niet worden aangemerkt als novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Weliswaar dateert de motie van na het eerdere besluit, nu deze echter niet heeft geleid tot een wijziging van het bestaande beleid ten aanzien van tot het christendom bekeerde Iraanse asielzoekers, kan dit niet afdoen aan het eerdere besluit. Zoals hiervoor reeds is overwogen had verzoeker een beroep op het bestaande Nederlandse beleid ook kunnen en moeten aanvoeren voorafgaand aan het eerdere besluit van 7 april 2008.

9. De stelling van verzoeker dat in Iran inmiddels wetgeving is aangenomen waarin op afvalligheid van de Islam de doodstraf staat, is niet onderbouwd. Deze wetgeving kan daarom niet worden aangemerkt als een novum in de zin van 4:6 van de Awb.

AWB 08/34176 en AWB 08/34175 inzake

5

10. De voorzieningenrechter is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder de aanvraag binnen het AC heeft kunnen afwijzen op grond van artikel 4:6 van de Awb.

11. Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in ongegrondverklaring van het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen. Het beroep tegen de afwijzende beschikking op de asielaanvraag van verzoeker zal dan ook ongegrond worden verklaard. Dat brengt mee dat het verzoek om een voorlopige voorziening wegens gebrek aan belang dient te worden afgewezen.

12. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is niet gebleken.

AWB 08/34176 en AWB 08/34175 inzake

VI. BESLISSING

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 08/34175:

- verklaart het beroep ongegrond;

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 08/34176:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.C.M. van Emmerik, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van M.E. Sjouke, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 10 oktober 2008.

De griffier

Afschrift verzonden op:

10 OKT 2008

De voorzieningenrechter

Conc.: MSj
Coll: D30
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen een week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Rechtbank te 's-Gravenhage

Zittinghoudende te Amsterdam
Vreemdelingenkamer

Postadres: postbus 75389, 1070 AJ Amsterdam

PER FAX: (030) 234 11 53

De heer mr. B.A. Palm
Brigittenstraat 17
3512 KJ Utrecht

Bezoekadres
Parnassusweg 220
1076 AV Amsterdam
Telefoon (020) 541 2600
Fax (020) 541 2746
Rabobank: 19.23.25.728

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Lw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp
CRV-nummer

Shuifase (keuzemenu: optie 3)

G251

(020) 541 26 00

(020) 541 27 46

10 oktober 2008

procedurenummer 08 / 34176 VRONTN 188 AS G201

+ 08/34175

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

de procedure var

te

Geachte heer,

Hierbij ontvangt u de uitspraak in bovengenoemde procedure.

Betreft uitspra(a)k(en) inzake:

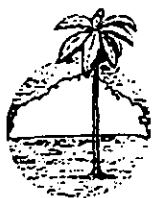
- 1^e beroep bewaringszaken
- Vervolgberoep bewaring
- Schorsing
- Heropening
- AC - procedure
  - Beroep
  - VoVo
  - art. 6
- Invrijheidstelling

Aantal pagina's (inclusief dit blad): 7

Hoogachtend

griffier.

LFAXG

ADVOCATENKANTOOR PALM

Brigittenstraat 17
3512 KJ Utrecht
T: 030 234 11 50
F: 030 234 11 53

mr B.A. Palm
mr S. Coenen
mr G. Ocak
mw. A. Lewa (chef de bureau)

A

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
16 OKT 2008	
ZAKENNR.	200807053/1/2
AFZ.	
BEHANDELD DO:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT (ASIEL)

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

PER FAX: 070 - 365 13 80

Ten behoeve van de vreemdeling

Naam:	
Geboortedatum:	
Nationaliteit:	Iraanse
Geslacht:	m
Woon- of verblijfplaats:	p/a advocaat

te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Brigittenstraat 17 te (3512 KJ) Utrecht.

Gegevens van de door bovengenoemde vreemdeling tot het indienen van dit hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigde

Naam gemachtigde:	mr S. Coenen
Kantoor:	Advocatenkantoor Palm
Adres:	Brigittenstraat 17
Postcode:	3512 KJ
Plaats:	Utrecht
Telefoon:	030 234 11 50
Fax:	030 234 11 53

Omschrijving uitspraak

Instantie:	Vreemdelingenkamer rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam
Registratienummers:	Awb 08/34175
Datum uitspraak:	10/10/08
Datum verzending afschrift:	idem

GRIEVEN:

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak waarvan hoger beroep en voert daartoe het volgende aan.

1. Ten onrechte concludeert de rechtbank dat verweerder juist geoordeeld heeft door te stellen dat appellant niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij terugname door Duitsland een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan het risico van indirect refoulement. Immers, appellant heeft stukken overgelegd waaruit, zoals de rechtbank terecht opmerkt, kan en dient te worden afgeleid dat uitgegaan dient te worden van bekering van appellant tot het christendom hier te lande. Voorts heeft appellant onder meer een beroep gedaan op de door de Tweede Kamer op 04/07/08 aangenomen motie aangaande hier te lande tot het christendom bekeerde Iraniërs en het door Iran aangenomen wetsvoorstel aangaande vervolging van afvalligen. Beide laatstgenoemde feiten dateren van na het in voorgaande procedure genomen besluit in primo. Er bestaat een gereed risico dat een herhaalde asielaanvraag in Duitsland zal worden afgewezen, daar Duitsland geen bijzonder beleid kent voor uit Iran afkomstige tot het christendom bekeerde moslims. Appellant zal dan vervolgens naar Iran worden verwijderd alwaar hem foltering, onmenselijke en/of vernederende behandelingen en/of bestraffingen zullen wachten.
2. Appellant kan niet begrijpen dat de rechtbank verweerder volgt in haar redenering dat appellant op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel aan de verantwoordelijkheid van Duitsland kan en dient te worden overgelaten. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij gemotiveerd heeft aangetoond om welke redenen hij zich tot Nederland heeft gericht met zijn verzoek om bescherming. Op het in dit kader in beroep naar voren gebrachte wordt door de rechtbank ten onrechte niet ingegaan. De rechtbank motiveert haar oordeel dat verweerder gevolgd kan worden in haar redenering naar de mening van appellant niet voldoende en handelt derhalve in strijd met 3:46 AWB.
3. Voorts kent de rechtbank ten onrechte niet voldoende waarde toe aan het feit dat Duitsland de claim aangaande appellant ten onrechte heeft geaccepteerd. Immers, Nederland is het eerste land waar appellant asiel heeft aangevraagd in Europa en derhalve heeft Duitsland onterecht geconcludeerd over de zaak van appellant te moeten oordelen.
4. Ten onrechte gaat de rechtbank niet voldoende inhoudelijk en gemotiveerd in op het door eiser naar voren gebrachte bevoegdheid van verweerder om de aanvraag onverplicht aan zich te trekken. Appellant stelt dat hij duidelijk en gemotiveerd in zijn procedure aan heeft gegeven waarom verweerder wel van deze haar toekomstige bevoegdheid gebruik dient te maken. De rechtbank laat na haar overwegingen in deze deugdelijk te onderbouwen en motiveren en handelt derhalve in strijd met 3:46 AWB
5. De rechtbank beslist gezien bovenstaande ten onrechte dat het beroep ongegrond zou zijn en dat derhalve geen proceskostenveroordeling wordt toegekend.

Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Utrecht, 16/10/08

Gemachtigde